

[Robert Christensen.]

socialministeren allerede her ved første behandling simpelt hen nægter at forhandle om problemerne. Vi har i udvalgsarbejdet gang på gang prøvet at spille ud for at se, om der var nogen forhandlingsmuligheder. Så sent som i udvalgsrådet i formiddags blev der spurgt, som der endnu fem minutter i tolv var en mulighed. Svaret var nej, endskønt vi havde givet en hel del muligheder for forhandling.

Med hensyn til karensdagene sagde jeg her på mit partis vegne ved første behandling, at de kan jo også afskaffes gradvis. Der havde været en mulighed for, at der i loven var kommet til at stå nul, bare ikke pr. 1. april 1973. Regeringen kunne have fået sin lov igennem med en gradvis aftrapning af karensdagene.

Hr. Finn Christensen ønsker at tale højt og højtideligt om ligestillingen mellem arbejdere og funktionærer. Denne argumentation halter jo. For det første er det nu sådan, at inden for funktionærområdet har man ganske vist fuld løn under sygdom, men disse funktionærer betaler selv denne fulde løn under sygdom, da de jo hører til lavtlønsområdet, og da de arbejder med nogle personlige tillæg, som funktionærerne med de mange fraværsdage ikke får. I øvrigt er det også sådan inden for funktionærområdet, at hvis en funktionær er syg en dag eller to, så sker der i masser af tilfælde ikke noget produktionstab, for så ligger stakken bare på skrivebordet, når han kommer igen. Derimod er det mange gange sådan, at hvis en arbejder har en sygedag, så sker der et direkte produktionstab den dag, arbejderen er borte.

I det hele taget er der nok grund til at mærke sig her, at man kan ikke tvinge mere ud af produktionslivet, end der er i det, og hvis der er mange fraværsdage ved produktionen, så må det være dem, der ikke er fraværende, der må betale. Derfor tror jeg, at der langt ind i de socialdemokratiske rækker er folk, der vil kunne forstå den indstilling, vi har til dette lovforslag.

Nu foreslår vi i et ændringsforslag, at man bevarer 3 karensdage, og når vi gør det, så må det begrundes. Det begrunder jeg med, at hver gang der sker en ændring i de sociale love, så sker der også en væsentlig stigning i udgiften umiddelbart efter disse for-

bedringer. Erfaringerne viser, at kurven flader ud igen, efterhånden som befolkningen vænner sig til at leve med forbedringen. Det, der vil ske her ved denne sygedagpenge-reform, er, at vi vil få en voldsom stigning i disse udgifter, også på finansloven, idet udgifterne vil få en top for så senere at flade ud igen. Ved en aftrapning af karensdagene ville man undgå denne eksplosion og få en mere rolig udvikling. Jeg kan vel ikke modbevise, at slutfasen vil blive den samme, men det ville blive en mere rolig og behersket udvikling, vi kom ud for.

Ministeriet har jo lavet en hel del beregninger over, hvad lovforslaget vil koste. Jeg har jo ikke lov til at betvivle disse beregningers rigtighed, men jeg har da lov til at komme med nogle kommentarer til det grundlag, man har beregnet på. Jeg forstår, at disse beregninger er og må være noget usikre, idet man overhovedet ikke har noget at sammenligne med nogen steder. Man har intet erfaringsmateriale. Man har gang på gang fortalt os, at man er gået ud fra de svenske forhold, fordi Sverige er det eneste land, der har nul karensdage. Det er jo ikke rigtigt. Sverige har reelt én karensdag, da der ikke udbetales sygedagpenge for den dag, sygdommen indtræder; medmindre man da kan nå at få ringet ind til den sociale styrelses telefonsvarer inden kl. 24 om aftenen, og det er jo ikke så nemt, hvis man først bliver syg næste morgen. Vi har altså ikke noget sammenligningsgrundlag. Derfor bliver beregningerne vanskelige.

Man har i lovforslaget sat en 5 ugers arbejdsgiverperiode ind, og den omtalte jeg ved første behandling og roste den, for så vidt som der ikke er nogen tvivl om, at vi kan få noget godt ud af denne arbejdsgiverperiode, fordi der er arbejdsgivere, der kan gøre noget for et bedre klima både bogstaveligt og overført på deres arbejdsplads og dermed bidrage til en begrænsning af de sygedage, der fremkommer på denne arbejdsplads. Men i lovforslaget var der også en mulighed for, at de arbejdsgivere, der ikke selv ville bære risikoen, kunne forsikre sig fri. Her er vi nødt til at have klaret op, hvad vi i udvalgsarbejdet har klaret op flere gange, men det kan folketinget og offentligheden jo ikke vide, at det i lovforslaget overhovedet ikke var skjult, at det var alle arbejdsgivere, der kunne vælge at forsikre